

Arrest

nr. 57 987 van 17 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 december 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 juli 2010 legden verzoekster en haar Belgische partner een verklaring van wettelijke samenwoning af, waarna zij op dezelfde dag een aanvraag indiende om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te verkrijgen.

1.2. Op 14 december 2010 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd aan verzoekster betekend op 17 december 2010.

Dit is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“ (...) □ Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijzen aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 11 van het KB van 05.07.2010).

De volgende voorgelegde documenten vormen geen afdoend bewijs voor de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie:

□ Foto's waarop geen datum valt af te lezen: deze foto's kunnen niet aanvaard worden als bewijs voor de relatie aangezien ze zonder datum niet op hun authenticiteit kunnen getoetst worden.

□ Telefoonfacturen: op deze documenten staan bepaalde nummers aangeduid. Er wordt echter geen enkel bijkomend stuk voorgelegd waaruit moet blijken welk telefoonnummer eventueel aan betrokkene toebehoort. Verder is geen enkele verwijzing naar betrokkene te vinden op deze facturen. Bijgevolg kunnen ze niet aanschouwd worden als een bewijs voor de relatie.

□ Een VDAB attest dat bewijs dat betrokkene sinds 20.07.2010 is ingeschreven en waarop het gezamenlijke adres staat vermeld: het attest op zich is geen bewijs voor de relatie, enkel voor het feit dat betrokkene een job zoekt. De recente datum van het document toont niet aan dat betrokkenen elkaar reeds één jaar voor de aanvraag kenden of reeds één jaar voor de aanvraag hebben samengewoond.

□ Een e-mail dd 12.10.2010 gericht aan de partner van betrokkene en waarin de naam van betrokkene en de datum van 22 mei vermeld wordt: de recente data in dit document tonen niet aan dat betrokkenen elkaar reeds één jaar voor de aanvraag kenden of reeds één jaar voor de aanvraag hebben samengewoond.

□ Verklaringen op eer door derden: deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden als bewijs aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en bovendien niet op hun waarachtigheid kunnen getoetst worden.

Bijgevolg is er niet voldaan aan de bovenvermelde criteria en wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 40 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van “art.3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen”.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Verzoekster heeft de duurzame relatie bewezen aan de hand stukken welke werden afgegeven aan de DVZ van Mortsel .

Dat de gedaagde de beslissing motiveert als volgt (...)

Dat verzoekster van mening is dat thans wel degelijk bewezen is dat zij gedurende één jaar hebben samengewoond.

Dat de motivering onjuist en niet afdoende is.

Dat de foto's die door verzoekster werden neergelegd weldegelijk data bevatten, zij het niet allemaal.

Verzoekster verwijst bij voorbeeld naar de foto bij het Atomium die dateert van 21 maart 2009.

Dat verzoekster en de heer (G.) duidelijk als koppel op deze foto staan, wat aantoont dat de relatie toch al een jaar een 10 maanden duurt en dus duurzaam is.

Dat de lijst met telefoonnummers weldegelijk aantoont dat verzoekster en de heer (G.) een duurzame relatie hebben.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken zich zou afgevraagd hebben of de aangeduide nummers wel tot verzoekster behoorde, had men eenvoudig eens kunnen bellen om dit na te gaan.

Het is duidelijk dat het gaat om de rekeningen van de heer (G.), waarmee verzoekster wilde aantonen hoeveel telefonisch contact er is geweest tussen de geliefden.

Er is geen reden om eraan te twijfelen dat deze nummers weldegelijk tot verzoekster en de heer (G.) behoren.

Dat verzoekster ook de duurzaamheid van de relatie heeft trachten te bewijzen aan de hand van verklaringen en emails van vrienden en kennissen.

Zij stelt dat dit weldegelijk nuttige documenten zijn om een duurzame relatie te bewijzen.

Dat geen enkel wetsartikel verbiedt de duurzame relatie te bewijzen aan de hand van verklaringen.

Dat recent gedaagde in antwoord op een parlementaire vraag stelde dat het bewijs van de duurzame relatie bewezen kan worden met alle nuttige middelen.

"De meeste misbruiken doen zich voor met partnerschappen gesloten in België. Bij gebrek aan wettelijke basis werden er als dusdanig geen verblijfsvergunningen geweigerd wegens schijnpartnerschap, maar ze kunnen geweigerd worden, omdat de betrokkenen niet kunnen aantonen dat ze een duurzame relatie hebben. De betrokkenen kunnen dat bewijzen met alle nuttige middelen zoals foto's, vliegtuigtickets, hotelreservaties en gezamenlijke inschrijving in registers in het buitenland."

Dat verklaringen op eer uiteraard nuttig zijn en pertinent bij de beoordeling.

Dat de motivering van de bestreden beslissing echter voorop stelt dat "verklaringen op eer" niet afdoende zijn. Gedaagde stelt daarmee uitdrukkelijk dat ALLE verklaringen op eer onvoldoende zijn.

Dat zij daarbij impliciet maar zeker te kennen geeft dat zij de verklaringen van verzoekster niet eens wenst te bekijken of te onderzoeken.

Dat verzoekster ten eerste stelt dat zulks een motivering stereotiep en nietszeggend is. Dat zij daarenboven niet afdoende is daar niet eens blijkt of gedaagde de verklaringen nu al dan niet in aanmerking heeft genomen.

Dat verder de motivering onjuist is.

Dat daarenboven door zulks een bewijs niet toe te laten gedaagde verzoekster geen verblijfsvergunning heeft uitgereikt. Dat zulks een schending uitmaakt van art. 40bis.

Dat verzoekster stelt dat de Raad het dossier actueel dient te beoordelen en rekening dient te houden met het tijdsverloop tussen het nemen van de bestreden beslissing en de datum waarop de zitting wordt vastgesteld.

Dat dan zal blijken dat er sprake is van een samenwonen van één jaar.

Dat verder verzoekster benadrukt op geen enkele wijze werd geïnformeerd welk bewijs nu al dan niet zou aanvaard worden. Dat de DVZ zulks nooit heeft bekend gemaakt en dat de Minister in tegenstelling tot de DVZ stelt dat het bewijs kan geleverd worden met alle nuttige middelen."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze inhoudelijk bekritiseert in het middel waarin aangevoerd wordt dat de motivering onjuist is, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

2.3. Artikel 40 bis, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...) 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon; (...)"

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°. De minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2°

wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de vreemdeling die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben."

Bij koninklijk besluit van 5 juli 2010 werd artikel 11 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet als volgt gewijzigd:

"Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens een jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken op legale wijze in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste een jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben."*

2.4. Bovenvernoemde bepalingen zijn via artikel 40ter van de Vreemdelingenwet eveneens van toepassing op familieleden van Belgische onderdanen. Er dient dus geconcludeerd te worden dat een niet-EU-vreemdeling die op grond van een duurzame relatie met een Belgische onderdaan een verblijfskaart wenst te verkrijgen, dient te voldoen aan de wettelijk gestelde voorwaarde dat hij een naar behoren geattesteerde duurzame relatie dient aan te tonen die al minstens een jaar duurt en die een stabiel karakter heeft.

2.5. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager en is bij gebrek aan enig reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd worden, vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermogen een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

2.6. Uit het betoog van verzoekster blijkt dat ze het motief van de bestreden beslissing dat stelt *"Een VDAB attest dat bewijs dat betrokkene sinds 20.07.2010 is ingeschreven en waarop het gezamenlijke adres staat vermeld: het attest op zich is geen bewijs voor de relatie, enkel voor het feit dat betrokkene een job zoekt. De recente datum van het document toont niet aan dat betrokkenen elkaar reeds één jaar voor de aanvraag kenden of reeds één jaar voor de aanvraag hebben samengewoond."*, niet betwist. Verzoeksters kritiek spitst zich toe op de overige vier motieven van de bestreden beslissing.

2.7. Voor wat betreft verzoeksters betoog *"Dat de foto's die door verzoekster werden neergelegd wel degelijk data bevatten, zij het niet allemaal. Verzoekster verwijst bij voorbeeld naar de foto bij het Atomium die dateert van 21 maart 2009."*, dient de Raad op te merken dat zich in het administratief dossier enkel kopies bevinden van de door verzoekster vier neergelegde foto's en dat hierop geen data zichtbaar zijn. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift evenmin de originele foto bij het Atomium of andere foto's waarop een datum zichtbaar is. De Raad kan dan ook niet anders concluderen dan dat verzoeksters betoog feitelijke grondslag mist. Bijkomend ziet de Raad evenmin in op welke wijze het gegeven dat er op één of zelfs meerdere van de vier overgelegde foto's waarop verzoekster en haar partner samen voorkomen en waarop een datum aangebracht werd, op zich zou aantonen dat er sprake is van een duurzame relatie van minstens een jaar. Verzoekster kan de foto's niet meer laten zeggen dan wat ze zeggen, namelijk dat twee personen samen afgebeeld worden.

2.8. In het administratief dossier bevinden zich telefoonfacturen die bestaan uit ellenlange lijsten die een detail van oproepen betreffen, gedaan met een welbepaald gsm-nummer. Deze lijsten bevatten geen namen van oproeper of aangeduide opgeroepene en werden niet voorzien van enig commentaar. De Raad acht het dan ook geen schending van de in het middel aangehaalde bepalingen dat de gemachtigde van de staatssecretaris daaromtrent in de bestreden beslissing stelt: *"Telefoonfacturen: op deze documenten staan bepaalde nummers aangeduid. Er wordt echter geen enkel bijkomend stuk voorgelegd waaruit moet blijken welk telefoonnummer eventueel aan betrokkene toebehoort. Verder is geen enkele verwijzing naar betrokkene te vinden op deze facturen. Bijgevolg kunnen ze niet aanschouwd worden als een bewijs voor de relatie."* Waar verzoekster opwerpt dat de verwerende partij *"eenvoudigweg eens (had) kunnen bellen"* met verzoekster om na te gaan aan wie de telefoonnummers behoren, herhaalt de Raad dat de bewijslast in deze bij verzoekster ligt en dat van de verwerende partij niet kan verwacht worden dat zij de leemtes in verzoeksters bewijsvoering opvult.

2.9. Waar verzoekster aanvoert dat zij de duurzaamheid van haar relatie wel kan bewijzen aan de hand van e-mails dient de Raad op te merken dat verwerende partij het overleggen van e-mails op zich in de bestreden beslissing niet afwijst doch wel stelt: *“Een e-mail dd 12.10.2010 gericht aan de partner van betrokkene en waarin de naam van betrokkene en de datum van 22 mei vernoemd wordt: de recente data in dit document tonen niet aan dat betrokkenen elkaar reeds één jaar voor de aanvraag kenden of reeds één jaar voor de aanvraag hebben samengewoond.”* De Raad stelt vast dat verzoekster niets inbrengt tegen voormelde motivering.

2.10. Het komt de Raad verder niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer van derden in deze, oordeelt dat de neergelegde verklaringen op eer van derden niet kunnen aanvaard worden als bewijs omdat ze een gesolliciteerd karakter hebben en bovendien niet op hun objectiviteit kunnen getoetst worden. De neergelegde verklaringen op eer bevatten blijkens het administratief dossier immers korte verklaringen zonder al te veel details aangaande het bestaan van verzoeksters relatie, afkomstig van familieleden of bekenden of bevatten informatie die geen uitstaans heeft met het aantonen van een relatie:

- *“ik (...) A.S (verzoekster) heb leren kennen in september 2008 (...) Het is via mezelf dat A.S. en F.G. elkaar hebben leren kennen (...);”*
- *“ik (...) voor het eerst S.A. de vrouw van mijn zoon F.G. gezien heb op een bijeenkomst van de familie in 2008 september en op een verjaardag van mijn dochter (...) in 2010 mei 19 en op 2010 augustus 16. Familiefeest, een goede verstandhouding met A.”;*
- *“(…) verklaar ik (...) dat mevrouw S.A. in mijn tuinbouwbedrijf tewerkgesteld is met een plukkaart in de seizoenarbeid(...) sinds 6 augustus 2010”;*
- *“I (...) the priest in charge of Strong Tower Ministries do hereby declare that A.S. en F.G. are committed members of Strong Tower Ministries. To the best of our knowledge, they are good characters and good people I the city and we have known them for a year and 10 months (...)”;*
- *“Ondergetekende (...) verklaart dat Mevr A.S. (...) aandeelhouder is van (...). Zij helpt Mr. G.F. die een inkomen heeft van (...)”;*
- *“Als klant (vaste) is de heer G.F. met zijn (nieuwe) vriendin, hier in B. te gast voor een drankje of een consumptie. Zijn vriendin A.S. is zoals zijn te vroeg overleden vrouw een graag geziene gast.”*

2.11. Verzoekster ontwaart in de bestreden beslissing een algemene stellingname van de verwerende partij inzake verklaringen op eer die neergelegd worden, doch dit vindt geen steun in de opbouw van de bestreden beslissing die telkens eerst de door verzoekster neergelegde stukken omschrijft om ze daarna in concreto te beoordelen. Verzoeksters beschouwingen over de impliciete en expliciete intenties van verweerder bij het treffen van de bestreden beslissing zijn niet dienstig aangezien de Raad zijn wettigheidscontrole niet uitoefent op intenties van verweerder.

2.12. In de door verzoekster in haar verzoekschrift aangehaalde parlementaire vraag wordt voorts geen gewag gemaakt van verklaringen op eer, maar van foto's, vliegtuigtickets, hotelreservaties en gezamenlijke inschrijving in registers in het buitenland waarmee de duurzame relatie kan worden aangetoond.

2.13. Verzoeksters overtuiging dat de door haar neergelegde documenten wel nuttig en pertinent zijn en wel degelijk het duurzaam karakter van de relatie aantonen, toont niet aan dat het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris hieromtrent kennelijk onredelijk is of dat de gedane beoordeling onjuist is.

2.14. Waar verzoekster in haar verzoekschrift betoogt *“Dat verzoekster stelt dat de Raad het dossier actueel dient te beoordelen en rekening dient te houden met het tijdsverloop tussen het nemen van de bestreden beslissing en de datum waarop de zitting wordt vastgesteld. Dat dan zal blijken dat er sprake is van een samenwoning van één jaar.”*, dient de Raad op te merken dat hij in deze optreedt als annulatierechter en derhalve niet in de plaats van de verwerende partij kan gaan beslissen dat op grond van elementen die zich afgespeeld hebben na het treffen van de bestreden beslissing, verzoekster het duurzaam karakter van haar relatie aangetoond heeft.

2.15. Waar verzoekster in haar verzoekschrift ten slotte betoogt *“Dat verder verzoekster benadrukt op geen enkele wijze werd geïnformeerd welk bewijs nu al dan niet zou aanvaard worden. Dat de DVZ zulks nooit heeft bekend gemaakt en dat de Minister in tegenstelling tot de DVZ stelt dat het bewijs kan geleverd worden met alle nuttige middelen.”* verwijst de Raad naar het gestelde in punt 2.4. Noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij zou kenbaar gemaakt hebben dat het bewijs niet met alle nuttige middelen kan geleverd worden. Blijkens het administratief

dossier werd bij het noteren van verzoeksters aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op 16 juli 2010 (bijlage 19 ter) verzoekster uitgenodigd "*bewijzen van de duurzame relatie*" neer te leggen. Aangezien het bewijs in deze vrij is, ziet de Raad niet in hoe van de verwerende partij kan verwacht worden dat zij meldt welk bewijs in deze aanvaard zal worden.

Een schending van de motiveringsplicht of artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet, waarvan de Raad aanneemt dat verzoekster bedoelt te verwijzen naar artikel 40 bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA